

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annus 434 Sixti Pap. Annus 3. Theodosii 27. Valentin. 10. Imp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

præterea sum confectus, nisi ut impossibile esse repererim, ad veritatis lineam eadē reuocari aliquo modo posse: cum ergo ea esse talia nactus fuero, abstinere ab illis recensendis consilium exstitit: cum præsertim, qui ea cupiunt, habeant libi, ubi legant.

IESV CHRISTI Annus 434.

SIXTI PAP. THEODOSII 27. IMP. Annus 3. VALENTIN. 10.

Quod ordine sequitur quadringentesimus teigesimus-quartus Domini annus nomine duorum Consulium Asparis & Areobinde Kal. Ianuarij aperitur: cuius pridie Idus Aprilis Maximianus Constantinopolitanus Episcopus, cui annos duos & menses quinq; Ecclesie præfuit, ex hac vita decessit. hæc Socrates a. qui & de substitutione Procli Ipeccatissimi viri in locū eius hæc scribit: Tunc erat forte septimana teiniorum: que proximè festum Paschatis autegreditur, dieq; eiusdem, qui vulgo dicitur quintus. Quo quidem tempore ab Imp. Theodosio res prudenter tractata fuit. Nam ne controuersia vel tumultus denuo in Ecclesia crederet, abiecit cancellatione, dum adhuc Maximiani corpus insepultum iaceret, per Episcopos, qui ibi aderant. Proclum in sede Episcopali collocandum curauit. Huic autem negotio suffragabantur epistola Cælestini Episcopi Romani, quæ ad Cyrillum Episcopum Alexandria & ad Ioannem Episcopum Antiochenum & Rufinum Thessalonica Episcopum misit, quo eos doceret, nihil obstitere, quo minus, qui vnus ciuitatis vel nominatus fuit Episcopus, vel etiam esset, in aliam ciuitatem trāseretur. hæc de substitutione Procli Socrates.

Quod autem ad litteras de Proclo a Cælestino Romano Pontifice datas pertinet, haud hoc tempore post obitū Maximiani illas scriptas esse dicere possumus, cum nullum interefferit temporis spatium, quo ipse Maximianus Pontifex reddi certior potuisset: sed neq; hoc tempore Cælestinus, verū Sixtus eius successores Romanæ præerat Ecclesie: scias autē has datas fuisse litteras a Cælestino, cum damnato Nestorio, in locum eius Catholicus subrogandus fuit Antifites. Cui enim tūc i. cer omnes emineret Proclus, qui ex presbytero Ecclesie Constantinopolitane hæc I pridem creatus esset Episcopus Ecclesie Cyzicene, & ob eam causam ab electione in Episcopum Constantinopolitanum repellendus videretur: Cælestinus tunc Romanus Pontifex litteris significauit, illud minime debere esse impedimēto, quo minus ipse Proclus eligi posset. Sed cū tardius Cælestini litteræ allatæ Constantinopolim essent, iā electo Maximiano, Theodosius Imperator ex eorumdē Cælestini litterarum præscripto Proclum modo mox eligendū curauit.

Fuit autē Proclus iste discipulus S. Ioannis Chrysofostomi, & in ipsa Constantinopolitana Ecclesia eloquentia clarus, ut quæ superius de eo dicta sunt, manifestum reddunt. Ex quibus memoria lapsus intelligas Socratem, dum non Chrysofostomi, sed Atrici fuisse scribā affirmat: & nisi dixerimus in eadem functione Attico etiam inseruisse. Porro cum idem auctor Procli virtutes commendat, manufactudine potissimum eum enituisse testatur: sed quod ait nullum hæreticorum ab eo fuisse vetatum, id qui dem ignauus potius, quam studiosi pastoris super gregem vigilantis esset. Verum quæ de eo inferius dicentur, quam omni ex parte Proclus laudandus sit, facile demonstrabunt.

Huius occasione translationis Procli ex Cyzicena in Constantinopolitanam Ecclesiam, Socrates de Siluano Episcopo eiusmodi narrationem instituit: e. iam vero (inquit) de Siluano, quem Philippopolis vbi Thracia Troadem translatus, dixi, non incommodum arbitror pauca commemorari. Siluanus primum in Troas Sophista (sibola Rhetoricam didicit: qui quoniam religionem Christianam diligenter excoluit, & monasticum vitam exercere nitentur, pallium philosophicum gestare noluit. Postea Atticus eum accessit ad se, & Episcopatu Philippopolis eum donauit: qui triennio in Thracia, atque degens, cum frigus tolerare non posset (corpus enim habuit exile admodum, & imbecillum) obsecrabat Atticam, ut in eius locum alterum subrogaret Episcopum, se non ob a-

liam causam quam ob frigus accusare vitam in Thracia traheret. docuit. Siluanus igitur has de re in eius locum sufficit, Constantinopolim commoratus est, monasticamq; viuendi disciplinam semper excoluit. Adeo enim ab omni fastu alienus fuit, ut seponerem in frequenti multitudinem ciuitatis, qua tunc celebris erat, sandalis indutus ex serico confectis incederet. Non longo tempore interposito, Episcopus Troadis moritur: qua de causa Troades veniunt Constantinopolim questum Episcopum.

At dum Atticus secum consilium inibat, quem ad illud munus designaret, forte Siluanus in eius conspectum venit, quoniam vidit Atticus & confestim curam cogitandi deposuit, & ita Siluanum adlocutus est: Non est vlla tibi amplius excusatio, qua minus Ecclesia administranda curam suscipias: nam Troas nihil habet algoris: ecce isti locum amonem, quem Deus corpori tui imbecillitati parauit. Ne cuncteris igitur, sed Troadem ire matura. Quasi propter Siluanum ex migravit. Sed miraculum ab eo editum percipere animus est.

Navis onerata pleni maxima, qua vulgo ad ar. ob latitudinem vocabatur, in qua ingres velabantur columna nuper in litore Troadis fabricata fuerat. Hæc cum in mare tradenda esset, & magna hominum multitudo cum multis fimbriis eam trahere conareret, nec commoueri quidem poterat. Vbi istud dies complures factum fuit, parabatur navis a demonio detineri. Itaq; Siluanum Episcopum aduenit, rogant ut preces in eo loco faciat: nam eo pacto solum nauem posse in mare prorari credebat. At ille modestè de seipso prædicans, se peccatorem appellauit, dixitq; illud non sui, sed altissimi iusti esse. Verum vbi arctus instabant, venit ad litus, preces illi Des fundit, fante vnus manu apprehendit; iubetq; ab eo opus aggredi. Huius igitur le-ni pulsū agitata in mare aptina fertur. Hoc miraculum a Siluano editum omnes illum pronuncie in oculos magnopere ad pietatem incitauit. Siluanus & alii etiam vite officium in agne sua bonitati ostendit india. Nam cum clericus ex litigantibus controuersis quæstion sacre videret de seipso veniunt ex clero ludicem esse permisit. Sed accepta litigantium libelli, vnus ex Fidelibus laici, quem ego & bono sanare pro certo cognouerit, eum causarum cognitioni præfeci, sicq; litigantes contentione & controuersia liberauit. Hic de causis Siluanus maximam gloriam apud omnes sibi conciliauit. hucusque de Siluano Socrates.

Hoc eodem anno, quo Proclus sedis Constantinopolitane regimem suscepit, sancta Melania Junior, que (vt diximus) Hierosolymis monasticam vitam agebat, litteris a suo patre Volufianum Constantinopolim accessit: quo cum venisset, ipsum Volufianum reluctanter hæcenus ad Christi fidem conuertit, & vt Christianus moreretur, vitamq; consequeretur æternam, tum precibus ad Deum, tum verbis apud ipsum infatigabili studio egit. Sed præclara memoria dignam historiam recolamus, quam quidē Photius in sua Bibliotheca cognouit esse germanam, dum agit de legatione Volufiani, de Melania eius nepte, & Proclo Episcopo, qui Volufianum Constantinopolim baptizauit, quorum meminimus superius, dum egimus de eiusdem Volufiani edicto aduersus Cælestium Pelagianum. Verum de eo illud breuiter repetendum, hunc ipsum esse Volufianum, cuius conuersionis causa a matre Christiana per Marcellinum Tribunalum interpellatum diximus S. Augustinum, vt ad Christi fidem eum conuerteret: sed datis ea de re vltro citroq; litteris, vt id faceret, ab ipso sancto Augustino persuaderi tunc minime valuit. At præstitit tandem Deus, vt id vel seculo tandem perficeret: qua autē occasione; ipsa sanctæ Melaniæ Acta d. simplici pedestrique stylo quidem scripta, sed vera, his verbis referant:

Redduntur Melaniæ litteræ ab eius patre Volufiano, qui illo quidem tempore creatus erat Præficus Romanæ ciuitatis, missus vero erat legatus Byzantium ad Eudociam Imperatricem, hæc autem significabat epistola, quod iam dum illam videte desideraret. Ille vero cupiebat & ipsa quoque videre patrum, & se persuadere, vt a Gentilium desisteret opinione. Dubia autem animi, ne quid imprudens faceret præter id, quod Deo videbatur, cum aliquibus alia monachis rem communicasset: permittent autem illi, vt posset professi egressus Hierosolymis ipsa beata Melaniæ Constantinopolim versus arripens iter. Per quamcumq; autem transibat ciuitatem & regionem, eam quo par erat omnes prosequerentur honore & officio. Ciuitatam enim facies dotes & Pontifex eam non paruo honore effluiebant: & venerande virginis, & quas quot erant egregi non acti.

a Ser. l. 7. c. 19. PROCLVS CREATVR EPISCOP. CONSTAN. TINOP.

II. CÆLESTINVS SVFRAGATVS ELECTIO- NI PRO- CLL

III. h. Ser. l. 7. c. 40.

IV. c. Ser. l. 7. c. 16. DE SILVANO EPISCOPO PHILIPPOPOLIS, IN DE TROAS.

V. VI. MERACT. LVM SILVANI EPISCOPI.

VII. MELANIA JUNIOR VENIT CONSTANTINOPOLIM.

VIII. d. Enactio Melaniæ de troas ianuar. c. 16. d. c.

IX.

HERITATA...
LINA A...
VOLAV...
M. PRÆ...
ECTVM.

X.

XI.

MELANIA...
TAGET NE...
TORIA...
SOS.

XII.

VOLVIA...
VNS RED...
DITVS...
CHRISTIA...
SVEX...
VITA DE...
CESSIT.

eam adorabant & salutabant, & tanquam ex celo venientem affe-

Inuenit autem suam quoque patrum Volsitanum gratia morbo

Postquam autem Volsitanus sensit Melaniam velle Imperatorem

Hoc postquam illa audivit, est propter dolorem coxendicis vix

bus quidem carebat etiam dolore. & per inuenitur, & communis

Peruenisse autem ipsam ad diem Paschatis Hierosoly-

Sed quoad Theodosium Imperatorem spectat, sicuti

Sub huius quoque anni Consulatu S. Prosper, dum agit

Stupor tunc inerat cunctis, videre puellam nullis indicis diuterni

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

VIRGO OB...
SESSA...
QVOMO...
DO LIDE...
RATA.

epulis potibusque mulieres advenire. Sed ut se illa prostravit altari, clamore stertus sui concitis affantibus genitibus lacrymasq. induxit, quibus tantum malum auferendum presens plebs Domini coram: erat enim hem indecens murmur in populo.

XVII.

a1. Cor. 10. b2. Cor. 6.

Peracto itaque sacrificio, cum eadem inter ceteras breuem particulam corporis Domini timentem a sacerdote perciperet, semihora manducans, trahere non valuit, non diu illo iugato, de quo dicit Apostolus: Quae conformatio Christi ad Beatus? Et iterum b: Non potestis calicem Domini bibere, & calicem demoniorum. Manu igitur faciem eius sustentante sacerdote, ne sanctum proiceret; a quodam diacono suggestum est, ut calicem salutarem gutturi eius Pontifex applicaret, quod factum est. Statim ut locum illum, quem diabolus obfederat, Saluatoris imperio reliquit, sacramentum, quod ore gestabat cum Laude Redemptoris transglutisse, puella clamavit. Hinc letitia, hinc voces in gloriam Dei, quod post octoginta & duos dies diabolo expulso, puella de potestate fuerit erata inimici. Oblatio igitur rursus gratiarum actionis pro ea fit, sacrificii que percipiens certam partem preico ei reddita vsui. Tunc etiam diem huc aguntur, spiritu diuino actu diaconus eiusdem rituli statum illum sublatam confregit in puluerem, omnemque insidiantis asperitiam superavit diuina maiestas. hactenus de arrepta uirgine Prosper; qui & de importoribus ista subdit:

XVIII.

DE MONACHIO IMPOSTORE.

Nominus etiam illuc aduenisse quemdam sub specie monachi, qui quadam signa caritativum se operari fatebatur. Cumque circa caecos & claudos phantasticos quosdam ageret, susus eosque oleo nescio cuius mortui ovis linitet; ut sibi visus gressuque redditis agnum abant, discedentes, in illis, quibus antea tenebantur, insinuatibus permenebant, sed in his proditum se cognoscens solutor ille auferit. In Asia vero sine ipsum, sine alium tanta fecisse, quidam Christianum religiosum & nobis enarravit, haec ipse, que autem addit de Flore impostore in Italia, sub Leone Romano Pontifice, agemus suo tempore.

XIX.

Vincen. li. incant. bar. c. 42. Gennad. de script. Eccl. c. 64.

Hoc ipso anno, qui numeratur tertius ad Concilio Ephesino, Vincentius Lirinensis cum aduersus omnes hereticos, tum praecipue ad sepeliendas penitens eccles. emerlas, Pelagij, Caesetij, atq. Nestorij haereses dilertillimum elucubrauit commentarium. signat ipse quidem praesens tempus, dum ait e de Ephesino Concilio. Ante triennium ferme in Asia apud Ephesiam celebratum est, vira clarissimi Bassi Antiochog. Confess. de cuius quidem opere haec habet Gennadius d: Vincentius natione Gallus apud monasterium Lirinensis in suis presbyter, vira in Scripturis sanctis doctus. Et notitia Ecclesiasticorum dogmatum sufficienter instructus, composuit ad euitanda hereticorum colligenda nitida satum & aperto sermone valdissimam dissertationem, quam, abscondito nomine suo, titulat, Peregrini aduersus hereticos. Cuius operis quia secundi libri maximam in schedulis partem a quibusda furastam perdidit, recapitulato eius pauca sermonibus sensu pristino composuit, & vno in libro edidit, haec Gennadius.

XX.

Vincen. c. 1. ar. profa.

Sed quinam fuerit iste Vincentius, ex his, quae ipso initio praefatur operis, vnde inquiramus, ipse suppeditat argumentum, vbi ait e: Cum aliquandiu variis ac tristibus seculari militia turbibus voluerimus: tandem nos in portum religionis sancti semper fidelissimū. Christo assistente, condidimus, ut tibi de postis vanitatibus ac superbie flantibus, Christiana humilitatis sacrificio placantes Deum non solum praesentia vita naufragia, sed etiam futuri saeculi incendia vitare possemus. haec ipse, quamobrem in eam adducor sententiam, ut hic ille sit Vincentius Galliarum aliquando, viuente sancto Martino, Praefectura nobilitatis, quem Severus iurifice laudat, nosq. de eo superius egimus. Florebat plane his reponibus illud caenobium, illustris sanctorum domus, insulae Lirinensis, de quo pluribus sito loco agendum erit inferius: haec excepit e tumultibus Galliarum tamquam portus (ut ipse ait) e procellis liberum Vincetium ipsum; cuius quidem quam mira fuerit erudicio, libellus ipse ostendit: ut vix sit reperire, qui paucioribus chartis maiora & feliciori tractatu conelulert (licet commentariolus idem sit, ut ipse testatur in fine) ex duobus a se scriptis Commonitoris epitome, his temporibus admodum accommodatus, & in Ecclesia Catholica semper posteris profuturus, cum numquam defuturi sint Nouatores haereticis, ad quos penitus explodendos idem auctor summa industria laborauit.

Vincen. in dial. 1. c. 12.

QVADRINGENTESIMVS trigentesimus quintus Christi annus duobus Augustis Confusibus Theodosio decimum quintum & Valentiano quartum notatus extat in Faldis: quo cum ex scriptis Nestorij iugiter in Ecclesia Orientali controerfia agerentur, concitarenturque tumultus & rixae, visum est Theodosio Imperatori discordiarum tollere seminarium, ipsosque Nestorij libros publica edita sanctione damnare. Hoc igitur anno ad Leontium Praefectum ista rescripta e:

Damnato portento sa superstitionis auctore Nestoria, nota congrui nominis eius inuatu gregibus, ne Christianorum appellatione abutantur: sed quemadmodum Ariani lege diua memoria Constantini ob similitudinem impetratis Porphyriani a Porphyrio nuncupato, si vbi que participes nefanda secta Nestorij Simoniani vocentur: ut cuius scelus sunt in deserenda Deo imitari, eius vocabulone iure videtur esse sortiti. Nec vero impio libros nos, aucti sacrosque Nestorij aduersus venerabilem Orthodoxorum scilicet, decretaque sanctissimum concilium Antiochianum Ephesini habiti, scriptos habere, aut legere, aut de serbere quisquam audeat. Quos diligenti studio requiri, ac publice comburi decernimus. Ta vt nemo in religionis disputatione aliquam de supra dicto nomine faciat mentionem, aut quibusdam eorum habitis Ceteris Theodosio XV. & qui fuerit innotuit, haec eadem lex acta ex Codice Theodosiano accepta, aliquanto latior extat apud Ephesina h Acta, na & ad hinc eiusmodi habet additamentum: Summa proinde illiusque auctoritas tua curat, vt nostra hac sanctione omniū pronunciu vltimate editū & promulgationem primo quoque tempore nota fiat. Haec autem legem Romano simul, & Graeco sermone edidimus, quo omnes persue intelligere queant, haec tibi quibus appendix inhaeret Praefectorum, qui eandem sanctionem i p omulgauerunt, illa ipsa instantius inculcantes.

Huiusmodi aut promulgato edicto, tamquod obstruendo foramine aspidis, alia via impietas, neficia legibus coercerent: sibi exitu ad aliorū exitū in fraudulenta coersuit. Et quoniam modo: Audi consiliū satane. Cū ita libri Nestorij, qui innotēti essent igne vindice cremarentur, ne magno periculo corū lectio cladesina vni esse posset: mox qui blasphemiarum fluctu e exlicata videntur Nestoriani, ipsum fontem aperire, vnde illa primitus deriuantur. Sed & illud cogit detergere, quod eos esse Catholicos probare conati sunt, vt potes qui dicerent in ipsis esse legitimum in persona Christi duarum naturarum confessionem. Erant autem hi libri ab iisdem cōtra Eunomium atque Apollinarem conscripti. Habet haec omnia Liberatus diaconus, qui ista mox subdit e:

Vbi haec agnoverunt Acacius Melitenus in Armenia Episcopus, & Rabula Edessensis Episcopus (de quo has successores eius in epistola sua dicit, Hanc praescripsit, qui omnia praesumit, aperte in ecclesia sua anathematizate, salices de Theodoro Mopsuesteno superius inueniens scripturum Armenia Episcopus, ne Theodori Mopsuesteni libros susceperent, tamquam haereticos essent, & auctores dogmatū Nestoriani, insinuantibus Episcopo Cilicie Rabulam & Acacium, quod his non ex charitate, sed ex simulatione & contentione fecissent. Congregati sunt ergo in vnum venerabiles Armenia Episcopi, fuit hoc nobis Concilium praesenti anno in Armenia celebratum, cui idem Acacius cum Rabula Edesseno Episcopo interfuit. De Acacio autem, qualis quantusque vir fuerit, saepe superius est demonstratum, de Rabula haec habet Theodorus lector l: Rabula Edesseni Episcopus ceteris erat: Andreas vero Samosatensis (hic signifer Nestorianorum fuit) accusauit eum, quasi contra duodecim capita Theodoretī scripsisset, haec ipse. Cum igitur sic (vt dictum est) conuenissent Episcopi in

Antennia

L
g. de
DAMIAN
IVR LIBR
NOSTRI
b. 28. 1. p.
10. 1. 1.
b. 28. 1. p.
10. 1. 1.
IVR
THEODOR
RITIO
DORIPRO
DVNTV.
IV.
CONCILI
VM IN AR
MENIA CE
LIBRA
TYM.
Theod. C. 1.
12. 1. 2. 1.
1. 1. 1.